

Espasa qu'ets la esposa
del cor y l'esperit,
primer que jo't traheixi
enfónzat en mon pit.

—
Quan lo traydor l'aixeca
lo cel se torna brom,
y l'héroee dins la tomba
acosta la mà al pom.

—
Pera nodrir á un poble
ab fam de llibertat
val mes un camp de espasas
que no cent camps de blat.

—
Oh espasa de mos avis
qu'ets mestra en lo ferir
d'un temps un altre arriba,
no't cansis de dormir.

—
Espasa qu'ets de ferro
demá serás de foch
y'l crim treurás á fora,
y guardarás el lloch.

La Sardana

Som y serém gent catalana
tant si's vol com si no's vol,
que no hi ha terra mes ufana
sota la capa del sol.

—
Deu va passahi en Primavera,
y tot cantava al seu pás;
y canta encar la terra entera,
y canta que canterás.

—
Canta l'aucell, el riu, la planta,
cantan la lluna y lo sol.
Tot trevallant la dona canta,
y canta al peu del bressol.

—
Y canta á dintre la terra
lo passat jamay passat,
y jorns y nits de serra en serra,
com tot canta'l Montserrat.

A n'en Manelich

¡Oh, bon amich, y com me punyés lo teu desconsoll!
¿Ploras? Desfógat. Tu pas no ho sabías que la terra
baixa n' es terra de malifetas. Te creyas que com
en la teva montanya isarda hi regnava sobirana la
pau y la quietut benefectora. No, Manelich, amich
meu, per experiéncia be prou has sabut que no'n es
aixís.

Y quin pler no 'm donares al véuret arribar. ¿Fa
que no hi pensavas ab las dolenterias nostras? Vo-
líia, com á bon amich teu, avisarte, pero perdónam-
ho, no vaig atrevirmhi. Aquella rialla d'home satis-
fet, aquell contentament que traspuava per la teva
persona farrenya, me contingueren. En Manelich es
felís, vaig dirme, y aixó'm doná satisfacció, perque
ab la felicitat dels amich pler hi troba 'l ver amich,
pero una satisfacció, ja pots pensartho, entristida
per lo que jo sabia d'en Sebastiá y la seva sayraca.

¡Pobre Manelich! tu no'n eras sabedor. Be prou
m'extranyava quant te veyia tan embabiecat ab la
teva promesa. ¿Pla que 't donava goig y lo teu cor
verge s'hi fonía contemplantla? Allá en la imposan-
ta soletat de la montanya no hi devías haver pensat
may ab aquestas cosas del estimar, que are tan de
trasbals t'han donat. La teva ánima d'home primitiu
no havia sigut may trontollada per assumptos d'ay-
tal faysó. Havias somiat, somnis d'aquells que en-
llemineixen pero no deixan rastre ni donan cap fa-
tich; havías pot ser sentit la flayre del amor passar
sense entretenirse ni una guspira de temps, y aques-
ta flayre t'havía iluminat un curt moment la teva
vida feréstega. Pero ferte riure y plorar á la vegada,
gosar y patir e! hora, aixó may, ¿no es veritat?

La Marta t'ha deixondit l'amor que portavas ben
cobat en tos dintres. Cap dona ho havia lograt. Be
s'ho val una mossa tan ben plantada y tan escayenta.

Mira, perque no dirtho, entre amichs be's pot dir.
De primer entuvi, al veure las festassas que prodi-
gavas á la teva Marta, ab tot y la nostre amistat,
me feres formar un concepte dolentot de la teva per
sona. M'esdevingué á la pensa una idea impropia del
carinyo que't porto. Vaig creure que t'havias venut,
que per un grapat de diners, te prestavas á servir de
cobertora á n'aquell mal home, á n'en Sebastiá. Y á
tu y á la Marta us vaig tenir quelcom de quimerota
barrejat ab fástich. A tu perque'm feya l'efecte de